

BO PÅ EN BÅT I MEDELHAVET – VAD SÄGER BARNEN?

Familjen Häll, bestående av Niklas 42 år, Malin 37 år, Oscar 9 år, Nils 6 år och Erik 3 år, sålde allt och flyttade in på en segelbåt i Medelhavet. Här delar de med sig av sina erfarenheter om att bo på en segelbåt med tre små barn. Text & foto: Malin Häll

EN AV DE vanligaste frågorna vi får när vi berättar om vårt seglingsäventyr är "Vad säger barnen?" eller "Hur går det för barnen?". Vi har försökt involvera barnen i hela processen från planering till utförande. Vi förberedde dem på vad vi ska göra och allt spännande som det innebär. Vi pratade om att olika länder har sina specialiteter och att vi nu får chans att uppleva dem, som att äta pizza och gelato i Italien.

Barnen köpte den biten ganska snabbt och var taggade på att resa! Nils pratade om att han ville vara ute och segla tills han blev 18 år!

VI HAR TIDIGARE semesterseglat i flera år, så barnen var inte så oroliga eller nyfikna på biten att bo på en båt, de kände till det sedan innan. Men när vi började prata om att vi har begränsat utrymme och kanske inte kan ta med alla leksaker så blev det tufft.

Det svåraste att göra sig av med var cyklarna. Barnen har verkligen älskat att cykla till skolbuss och förskola varje dag och att på kvällar och helger kunna cykla med kompisar på gatan. Vi försökte förklara för dem att vi kommer ha andra alternativ till cyklar, att vi kommer ta SUP:en till båtgrannen och leka eller att vi tar jollen in till byn och hittar en lekpark. Men det var fortfarande tufft att prata om att sälja cyklarna och det blev tårar varje gång det ämnet dök upp.

Efter ett tag så lockade vi barnen med att de kunde få pengarna från försäljningen av cyklarna och spara till Grekland och köpa något kul för där. Vi bestämde även att vi skulle sälja deras cyklar det sista vi gjorde och då gick de med på det.

EN ANNAN BIT som var jobbig för barnen var tanken på att lämna alla kompisar. Som tur var hade vi kommit i kontakt med en grupp barnfamiljer när vi var i Grekland och köpte båten, så vi hade blivit inbjudna till en WhatsApp grupp med seglande barnfamiljer i Joniska havet. Vi kunde prata med barnen om att vi skulle träffa nya kompisar. Vi skapade också sätt för barnen att behålla kontakten med sina kompisar från Sverige genom exempelvis egna chattgrupper.

Nils, som precis skulle ta det stora steget att börja förskoleklass, var till en början lite besviken över att han inte skulle få leka på den stora fina skolgården. Men när vi åkte till skolgården några helger och lekte där så kändes allt bra igen för Nils och han ville vara ute och segla tills han var 18 år igen.

ÄVEN OM VI hade förberett barnen mycket hemma i Sverige, så var första tiden på båten

tuff, framför allt för vår äldsta och ganska sociala son Oscar som saknade vänner och skolan mycket. Det var såklart även tufft för oss föräldrar att se detta, då det var vi som fattat beslutet. Vi kämpade på med förhoppningen om att det skulle bli bättre snart.

Vi hade bokat in lite större båtjobb i Nidri, på ön Lefkas, så vi tog oss dit. Det fanns även två barnfamiljer där som vi chattat lite med och bestämde lekträff på kvällen. Barnfamiljerna hade engelska som modersmål och kände dessutom varandra sedan tidigare. Det blev en tröskel för våra barn att ta sig över att börja prata och leka på engelska. Oscar sa argt och besviken: "Mamma du sa att vi skulle få nya kompisar här men jag fattar ju inte vad de säger".

Vi försökte såklart hjälpa dem i början, men vi såg och kände barnens besvikelse. En av mammorna i den gruppen såg vad som hände och övertalade deras barn att försöka involvera våra barn lite hårdare. Efter det hittade barnen varandra och lekte jättefint hela kvällen. Två dagar senare kom nästa motgång när de två barnfamiljerna vi lärt känna och som barnen börjat leka lite med nu skulle segla söderut runt Peleponnesien. "Ska kompisarna redan åka?" "Vi kan väl också segla dit?"

Tyvärr kunde vi inte det just då, vi hade

lite båtjobb att fixa i Nidri och barnen blev ledsna igen. Gemensamt för alla resande familjer är att vara på väg någonstans, tyvärr kanske åt olika håll. Det har visat sig efter drygt ett halvår boende på båten att detta har varit ett av de tuffaste momenten för barnen. Att snabbt lära känna nya kompisar, leka några dagar ihop för att sedan säga hejdå eller att vi kanske ses senare. Det har varit utmanande för barnen med dessa korta bekantskaper och vi har haft svårt att hitta barnfamiljer i Grekland/Italien som ska åt samma håll som oss så att vi skulle kunna slå följe under en längre tid.

BARNEN HAR DOCK blivit tajtare som syskon och leker väldigt mycket med varandra. Jag överhörde Nils säga till Oscar "När vi var hemma i Sverige lekte vi inte så mycket tillsammans men här är vi BFF". Barnen har utvecklats enormt och har blivit jätteduktiga på att leka trots språkförbistring och de saknar inte Sverige och kompisarna hemma lika mycket nu längre.. Men jag måste erkänna att det var lite tufft i början och tanken "Vad har vi gjort?" slog mig en gång. Det var en omställning och en förändring men nu efter snart ett år så tror jag att vi alla är överens om att det var en bra omställning.. Vi har varit tillbaka i Sverige över jul och nyår och barnen säger att de längtar tillbaka till båten, vilket är ett gott tecken på att de trivs där. 🍀

"Jag vill vara ute
och segla tills jag
är 18 år!"

NILS, 6 ÅR

